

„Min egen søde Søster“, var mit Svar,
 „kom, del mit Hjem, saa gør du vel mod mig,
 du og dit Barn, vær fra i Dag af mine.
 Se, jeg staar ene, det gør ogsaa du,
 og Barnet her er halv forældreløst,
 kom, lad os følges ad, saa haaber jeg,
 to Mødre skal erstatte ham en Fader.
 Jeg rejser hjem til Florents, i mit Hus
 for dig og Barnet finder vi en Niche,
 hvor du skal staa, mit stille Helgenhilled,
 jeg brænder Kærlighedens Lys foran dig,
 og naar jeg ser dit søde Aasyn, slaar
 jeg Kors for mig og beder Gud bevare
 mit Hjærte rent som dit i Livets Kamp.“

Hun saa mig ind i Øjet uden Ord,
 ej takked eller kaldte sig uværdig,
 men rakte Barnet hen mod mig til Kys,
 som om paa en Gang hun belønned' mig
 og gav sig selv og ham i mine Hænder.“

Aurora tager dem begge straks hjem med sig. Det er Nat, hun sidder og skriver. Hun har nylig set ind til Marian og Barnet; de sover trygt; der er en saadan Fred og Uskyld over de to Ansigter, at hun synes, hun kun knælende burde nærme sig dette Leje, som sikkert Englene holder Vagt om.

„Maaske Gud smiler i sin Himmel over,
 at jeg tør tro at kunne hjælpe hende.“

Derpaa vender hendes Tanker sig til Romney.

„Forunderligt, i Dag mens Marian talte,
 klang af og til igennem hendes Ord
 en anden Røst, som blanded sig med min
 en Junidag for mange Somre siden.
 og bad mig — mig! — Aurora, bliv min Hustru.
 Forunderlige stærke Svulmen af
 en Længsel, dyb og lidenskabelig,
 som naar lig Snefog en Flok Aander slaar
 mod Himlens ubønhørligt lukte Porte!